

הגדה של פסח

3 מצות

ביצה

זרוע

מרור

כרפס

חרוסת

חזרת

קִדְשׁ

בשבת מתחילים מכאן

יום השישי. ויכלו השמים והארץ וכל צבאם.
ויכל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה
וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה.
ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו
כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלקים לעשות.

בחול מתחילים מכאן:

אכה מועדי יהוה, מקראי קדש, אשר-תקראו אתם, במועדים:
ויברך משה, את-מועדי יהוה, אל-בני ישראל:

סְבָרֵי מְרֻנָּה (עונים: לחיים)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
בורא פרי הגפן. (עונים: אמן)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם,

אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון וקדשנו במצותיו.
ותתן לנו יי אלהינו באהבה {בשבת: שבתות למנוחה ו} מועדים לשמחה,
חגים וזמנים לששון, את יום {בשבת: השבת הזה ואת יום} חג המצות הזה,
את יום טוב מקרא קדש הזה, זמן חרותנו באהבה, מקרא קדש,
זכר ליציאת מצרים. כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים,
{בשבת: שבתות} ומועדי קדש {בשבת: באהבה וברצון,} בשמחה ובששון הנחלתנו.
ברוך אתה יי, מקדש {בשבת: השבת ו} ישראל והזמנים. (אמן)

במוצאי שבת מוסיפין:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, בורא מאורי האש. (אמן)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם המבדיל בין קדש לחל, ובין אור לחשך,
ובין ישראל לעמים, ובין יום השביעי לששת ימי המעשה.
בין קדשת שבת לקדשת יום טוב הבדלת, ואת יום השביעי מששת ימי המעשה קדשת.
והבדלת וקדשת את עמך ישראל בקדשתך. ברוך אתה יי המבדיל בין קדש לקדש. (אמן)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה. (אמן)

שונה רב כוס חינוך בהסבה.

וְרֵחַץ

נוטלין את הנדים ואין מברכין "על נטילת ידים".

כִּרְפֵס

טובלין כרפס פחות מכוזת במי מלח, ומברכין.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, בורא פרי האדמה.

יחץ

בעל הבית יבצע את המצה האמצעית לשתים ומצפין את החצי הגדול לאפיקומן.

מגיד

מגלה את המצות מגביה את הקערה ואומר בקול רם:

הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים.
כל דכפין ייתי ויכול, כל דצריך ייתי ויפסח.
השתא הקא, לשנה הבאה בארעא דישראל.
השתא הקא עבדי, לשנה הבאה בארעא דישראל בני חורין.

מסיר הקערה מעל השלחן, מוזגין כוס שני וכאן הבן או אחד מן המסבים שואל:

מה נשתנה הלילה הזה מפל הלילות?
שבכל הלילות אין אנו מטבילין אפילו פעם אחת, - הלילה הזה שתי פעמים.
שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה, - הלילה הזה כולו מצה.
שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות, - הלילה הזה מרור.
שבכל הלילות אנו אוכלין ושותין בין יושבין ובין מסבין, - הלילה הזה כלנו מסבין.

מניח את הקערה על השלחן. המצות תהיינה מגלות בשעת אמירת ההגדה.

עבדים היינו לפרעה במצרים,
ויוציאנו יי אל הינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה.
ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים,
עדין אנחנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים.
ואפילו כלנו חכמים, כלנו נבונים, כלנו יודעים את התורה,
מצוה עלינו לספור ביציאת מצרים.
וכל המרבה לספור ביציאת מצרים הרי זה משבח.

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק, והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם: רבותינו, הגיע זמן קריאת שמע של שחרית.

אמר אלעזר בן עזריה: הרי אני כבן שבעים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא:

שנאמר: לביען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי זמיר
ימי זמיר - הימים, כל ימי זמיר - הלילות.
וחכמים אומרים:
ימי זמיר - העולם הזה, כל ימי זמיר - להביא לימות המשיח.

ברוך המקום, ברוך הוא. ברוך שנתן תורה לעמו ישראל, ברוך הוא.
פגד ארבעה בנים דברה תורה:
אחד חכם, ואחד רשע, ואחד תם, ואחד שאינו יודע לשאול.

חכם מה הוא אומר? מזה הערות והנזקים והמשפטים אשר צוה יי אלהינו
אתכם?
אף אתה אמור לו כהלכות הפסח: אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן.

רשע מה הוא אומר? מזה העברה הזאת לכם?
לכם - ולא לו. ולפי שהוציא את עצמו מן הכלל פפר בעקר.
אף אתה הקהה את שני ואמור לו: בעבור זה עשה יי לי בצאתי
במצרים.
לי - ולא לו. ואילו היה שם, לא היה נגאל.

תם מה הוא אומר? מזה זאת?
ואמרת אליו: בזוזק יד הוציאנו יי במצרים, מבית עבדים.

ושאינו יודע לשאול -

את פתח לו, שנאמר: והגדת לבנך ביום ההוא לאמר, בעבור זה
עשה יי לי בצאתי ממצרים.

יכול מראש חדש? תלמוד לומר ביום ההוא,
אי ביום ההוא יכול מפעוד יום?
תלמוד לומר: בעבור זה - בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שמצה ומרור
מנחים לפניך.

מתחלה עובדי עבודה זרה היו אבותינו, ועכשיו קרבנו המקום לעבדתו, שנאמר:
ויאמר יהושע אל כל העם, כה אמר יי אלהי ישראל: בעבר
הנהר ישבו אבותיכם מעולם, תרוז אבי אברהם ואבי נזור,
ועבדו אלהים אחרים.
ואקוז את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולף אותו בכל
ארץ כנען, וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק, ואתן ליצחק את
יעקב ואת עשיו.
ואתן לעשו את הר שעיר לרשת אתו, ויעקב ובניו ירדו מצרים.

ברוך שומר הבטחתו לישראל, ברוך הוא.
שהקדוש ברוך הוא חשב את הקץ, לעשות כמו שאמר לאברהם אבינו בברית
בין הבתרים,
שנאמר: ויאמר לִאֲבָרָם, ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא
להם, ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה.
וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואזורי כן יצאו ברכש גדול.

מכסה את המצות ומגביה את הכוס.

**וְהִיא שְׁעִמְדָה לְאַבוֹתֵינוּ וְלָנוּ, שְׁלֵא אַחַד בְּלֶבֶד עֲמַד עָלֵינוּ
לְכַלּוֹתֵנוּ, אֶלֶא שְׁבָכַל דּוֹר וְדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ,
וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם.**

נניח הכוס מידו ויגלה את המצות.

**צֹא וְלִמַּד מֵה בְּקֵשׁ לָבוֹן הָאֲרָמִי לַעֲשׂוֹת לַיעֲקֹב אֲבִינוּ.
שְׁפָרְעָה לֹא גָזַר אֶלֶא עַל הַזְּכָרִים וְלָבוֹן בְּקֵשׁ לַעֲקוֹר אֶת הַכֵּל, שְׁנֹאמַר:
אַרְבֵּי אֲבֹד אָבִי, וַיִּרְדַּ בְּמִצְרַיִם וַיִּגְרַ שְׁשֵׁם בְּבִמְתֵי מוֹעֵט,
וַיְהִי שְׁשֵׁם לְגוֹי גְדוֹל, עֲצוֹם וָרֵב.**

וַיִּרְדַּ בְּמִצְרַיִם - אָנוֹס עַל פִּי הַדְּבוּר.

**וַיִּגְרַ שְׁשֵׁם - מְלַמֵּד שְׁלֵא יִרְדַּ יַעֲקֹב אֲבִינוּ לַהֲשַׁתְקַע בְּמִצְרַיִם אֶלֶא לְגוֹר שְׁשֵׁם, שְׁנֹאמַר:
וַיֹּאמְרוּ אֵל פְּרַעֲהָ, לָלוֹר בְּאַרְצֵךְ בְּאֵנוּ,
כִּי אֵינְ מוֹרַעָה לְצֹאן אֲשֶׁר לְעַבְדֶּיךָ, כִּי כְבֹד הָרַעַב בְּאַרְצֵךְ כְּנֻעַן.
וַעֲתָה יֵשְׁבוּ נָא עַבְדֶּיךָ בְּאַרְצֵךְ גִּשְׁוֹן.**

**בְּבִמְתֵי מוֹעֵט - כְּמוֹ שְׁנֹאמַר: בְּשִׁבְעִים גִּפְשֵׁ יִרְדּוּ אֲבוֹתֶיךָ בְּמִצְרַיִם,
וַעֲתָה שְׁבִיחַ יִי אֱלֹהֶיךָ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֵב.**

וַיְהִי שְׁשֵׁם לְגוֹי - מְלַמֵּד שֶׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל מְצִינִים שְׁשֵׁם.

**לְגוֹי גְדוֹל, וְעֲצוֹם - כְּמוֹ שְׁנֹאמַר: וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצְמוּ
בְּמֵאד מֵאד, וַתִּמְלֹא הָאָרֶץ אֹתָם.**

**וָרֵב - כְּמוֹ שְׁנֹאמַר: רַבְּבָה כְּצִמּוֹן הַשָּׂדֶה נִתְתִּיחָ,
וַתִּרְבֵּי וַתִּגְדֹּל לִי וַתִּבְאֵי בְעַדֵי עַדְיִים,
שְׂדֵיִם נִכְנּוּ וַשְׁעָרָךְ צִמּוֹן, וְאֶתְ עֵרֶם וְעַרְיָה.
וְאֶעֱבֹר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסֶסֶת בְּדָמֶיךָ,
וְאֶבְרַךְ כָּךְ בְּדָמֶיךָ זֵוִי, וְאֶבְרַךְ כָּךְ בְּדָמֶיךָ זֵוִי.**

וירעו אתֵנוּ המִצְרִים ויעֲנֹנוּ, ויהֲנוּ עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה.

וירעו אתֵנוּ המִצְרִים - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: הִבֵּה נְתוּחֲכֶמָה לוֹ פֶּן יִרְבֶּה,
וְהָיָה כִּי תִקְרָאנָהּ בַּלְּוִזְמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שִׁנְאֵינוּ וְנִלְוֹז בָּנוּ,
וְעָלָה בֵּין הָאָרֶץ.

ויעֲנֹנוּ - כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר: וַיִּשְׁיבוּ עָלָיו שְׂרֵי מִסִּים לְמַעַן עֲנֹתוֹ בְּסַבְלָתָם.
וַיִּבֶן עָרֵי מִסְכְּנוֹת לְפָרְעָה. אֶת פְּתָם וְאֶת רַעְמִסִּס.

ויהֲנוּ עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: וַיַּעֲבֹדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּפָרָה.

וַנִּצְעַק אֵל יי אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ, וַיִּשְׁמַע יי אֶת קִלְנוּ, וַיִּרְא אֶת עֲנֵינוּ
וְאֶת עֲמֻלָנוּ וְאֶת לִוְזָנוּ.

וַנִּצְעַק אֵל יי אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: וַיְהִי בַּיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם
וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם,
וַיִּאָּנוּזוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲבֹדָה וַיִּזְעְקוּ,
וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֵל הָאֱלֹהִים בֵּין הָעֲבֹדָה.

וַיִּשְׁמַע יי אֶת קִלְנוּ - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם,
וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ אֶת אַבְרָהָם, אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב.

וַיִּרְא אֶת עֲנֵינוּ - זוֹ פְּרִישׁוֹת דָּרַךְ אֶרֶץ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיִּדַע אֱלֹהִים .

וְאֶת עֲמֻלָנוּ - אֱלוֹ הַבָּנִים. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: כָּל הַבֶּן הַיְכֹלֵד הַיֵּאֲרָה תִשְׁלִיכֶהוּ
וְכָל הַבַּת תִּזְוִיין.

וְאֶת לִוְזָנוּ - זֶה הַדַּחֵק, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר: וְגַם רָאִיתִי אֶת הַלְּוִזִּץ אֲשֶׁר מִצְרַיִם
לִוְזִים אֹתָם.

וַיִּזְעַזְעוּ יִי מִמִּצְרַיִם בְּיַד וַזְזָקָה וּבִזְרָע זְטוּיָה, וּבְמִוְרָא גְדֹל, וּבְאַתּוֹת וּבְמוֹפְתִים.

וַיִּזְעַזְעוּ יִי מִמִּצְרַיִם - לֹא עַל יְדֵי מִלְאָךְ, וְלֹא עַל יְדֵי שָׁרָף, וְלֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, אֲלֵא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֶצְמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: וְעַבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֹּה, וְהַכִּיתִי כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאֲדָם וְעַד בְּהֵמָה, וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׁפָטִים. אֲנִי יי.

וְעַבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֹּה - אֲנִי וְלֹא מִלְאָךְ

וְהַכִּיתִי כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם - אֲנִי וְלֹא שָׁרָף

וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׁפָטִים - אֲנִי וְלֹא הַשְׁלִיחַ.

אֲנִי יי - אֲנִי הוּא וְלֹא אַחֵר.

יש מוסיפים

אמרו רבותינו זיכרונו לברכה:

כשירד הקדוש ברוך הוא על המצריים במצרים. ירדו עימו תשעת אלפים רבבות, מהם מלאכי אש, מהם מלאכי ברד, מהם מלאכי זיע, ומהם מלאכי רתת, ומהם מלאכי חלחלה. ורתת וחלחלה אוזחת למי שהוא רואה אותם.

אמרו לפניו: ריבוננו של עולם.

והלא מלך בשר ודם כשהוא יורד למלחמה שריו ועבדיו מקיפים בכבודו, ואתה מלך מלכי המלכים דין עלינו שאנחנו עבדיך והם בני בריתך.

נרד ונעשה עמם מלחמה.

אמר להם: אין דעת מתקררת עד שארז אני בכבודי. אני בגדולתי. אני בקדושותי

אֲנִי יי - אֲנִי הוּא וְלֹא אַחֵר.

בְּיַד וַזְזָקָה - זו הַדָּבָר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: הִנֵּה יַד יי הוֹיָה בְּמִקְנֶה אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה, בְּסוּסִים, בְּזֹמְרִים, בְּגַמְלִים, בְּבָקָר וּבְצֹאן, דָּבָר כָּבֵד מְאֹד.

וּבִזְרָע זְטוּיָה - זו הַחֶרֶב, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: וַזְזָרְבוּ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ, זְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם.

וּבְמִוְרָא גְדֹל - זֶה גְלוּי שְׂכִינָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: אוּ הִנֵּסָה אֱלֹהִים לְבֵּא לְקוֹזוֹת

לוֹ גְלוּי מִקְרָב גְלוּי בְּמִסַּת בְּאַתַּת וּבְמוֹפְתִים,

וּבְמִלְוִמָּה וּבְיַד וַזְזָקָה וּבִזְרָע זְטוּיָה,

וּבְמִוְרָאִים גְדֹלִים, כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם יי אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ.

ובאתות - זה המטה, כמו שנאמר: ואת המטה הזה תקוז בידך,
אשר תעשה בו את האתות.

נטיף טפה מן הכוס באמירת דם ואש... עשר המכות דצ"ך עד"ש באח"ב, בנחד, ט"ו פעם

ובבנותים - זה הדם, כמו שנאמר: ונתתי מופתים בשמים ובארץ.

דם, ואש, ותימרות עשן.

דבר אחר: ביד וזקקה - שמים, ובזרע נטויה - שמים, ובמרא גדל - שמים,
ובאתות - שמים, ובבנותים - שמים.
אלו עשר מכות שהביא הקדוש ברוך הוא על המצריים במצרים, ואלו הן:

דם
צפרדע
כנים
ערוב
דבר
שחין
ברד
ארבה
חשך
מפת בכורות

רבי יהודה היה נותן בהם סמנים:

דצ"ך עד"ש באח"ב.

רבי יוסי הגלילי אומר: מנין אתה אומר שלקו המצריים במצרים עשר מכות ועל הים
לקו חמשים מכות?

במצרים מה הוא אומר? ויאמרו הזורטמים אל פרעה: אצבע אלהים
היא,

ועל הים מה הוא אומר? וירא ישראל את הים הגדלה אשר עשה יי
במצרים,

וייראו העם את יי, ויאמינו ביי ובמישה עבדו.

כמה לקו באצבע? עשר מכות.

אמור מעתה: במצרים לקו עשר מכות. ועל הים לקו חמשים מכות.

רבי אליעזר אומר: מנין שכל מכה ומכה שהביא הקדוש ברוך הוא על המצריים
 במצרים היתה של ארבע מכות?
 שנאמר: ישלחו בם זרון אפו, עברה וזעם וצרה, משלחות מלאכי
 רעים.
 עברה - אחת,
 וזעם - שתיים,
 וצרה - שלש,
 משלחות מלאכי רעים - ארבע.
 אמור מעתה: במצרים לקו ארבעים מכות ועל הים לקו מאתיים מכות.

רבי עקיבא אומר: מנין שכל מכה ומכה שהביא הקדוש ברוך הוא על המצריים
 במצרים היתה של חמש מכות? שנאמר: ישלחו בם זרון אפו, עברה
 וזעם וצרה, משלחות מלאכי רעים.
 זרון אפו - אחת,
 עברה - שתיים,
 וזעם - שלוש,
 וצרה - ארבע,
 משלחות מלאכי רעים - חמש.
 אמור מעתה: במצרים לקו חמשים מכות, ועל הים לקו מאתיים וחמשים
 מכות.

כמה מעלות טובות למקום עלינו!

אלו הוציאנו ממצרים ולא עשה בהם שפטים,
 אלו עשה בהם שפטים, ו לא עשה באלהיהם,
 אלו עשה באלהיהם, ולא הרג בכוריהם,
 אלו הרג בכוריהם ולא נתן לנו את ממונם,

ומנין שנתן לנו את ממונם?
 שנאמר: וינצלו את מצרים - עשאוה כמצולה שאין בה דגים.
 דבר אחר - עשאוה כמצודה זו שאין בה דגן.
 למה מחבב הכתוב את ביזת הים יותר מביזת מצרים?
 אלא מה שהיה בבתים נטלו במצרים. ומה שהיה בבתי תשורות נטלו על הים.
 וכן הוא אומר:

כנפי יונה, וזופה בכסף - זו בזת מצרים.
 ואברותיה, בירקרק זרוין - זו בזת הים.
 ותרבי ותגדלי, ותבאי - זו בזת מצרים.
 בערי עריים - זו בזת הים.
 תורי זהב געשה לך - זו בזת מצרים.
 עם נקרות הכסף - זו בזת הים.

אֱלוֹהֵינוּ לֹא אֵת מְמוֹנָם וְלֹא קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם,
 אֱלוֹהֵינוּ לֹא אֵת הַיָּם וְלֹא הֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בְּחֶרֶב,
 אֱלוֹהֵינוּ בְּתוֹכוֹ בְּחֶרֶב וְלֹא שָׁקַע צָרֵינוּ בְּתוֹכוֹ
 אֱלוֹהֵינוּ שָׁקַע צָרֵינוּ בְּתוֹכוֹ וְלֹא סָפַק צָרְפָנוּ בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה
 אֱלוֹהֵינוּ סָפַק צָרְפָנוּ בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה וְלֹא הֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמֶּן
 אֱלוֹהֵינוּ הֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמֶּן וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת,
 אֱלוֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת, וְלֹא קָרְבָנוּ לְפָנֵי הַר סִינַי,
 אֱלוֹהֵינוּ קָרְבָנוּ לְפָנֵי הַר סִינַי, וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה.
 אֱלוֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְלֹא הִכְנִיסָנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
 אֱלוֹהֵינוּ הִכְנִיסָנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלֹא בָנָה לָנוּ אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ

עַל אַחַת, בְּמָה וּבְמָה , טוֹבָה כְּפוּלָה וּמְכַפֶּלֶת לְמָקוֹם עָלֵינוּ:

הוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם,
 עָשָׂה בָּהֶם שְׁפָטִים,
 עָשָׂה בְּאֵלֵיהֶם,
 הִרְגָה אֶת בְּכוֹרֵיהֶם,
 נָתַן לָנוּ אֶת מְמוֹנָם,
 קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם,
 הֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בְּחֶרֶב,
 שָׁקַע צָרֵנוּ בְּתוֹכוֹ,
 סָפַק צָרְפָנוּ בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה,
 הֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמֶּן,
 נָתַן לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת,
 קָרְבָנוּ לְפָנֵי הַר סִינַי,
 נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה,
 הִכְנִיסָנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
 וּבָנָה לָנוּ אֶת בֵּית הַבְּחִירָה לְכַפֵּר עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ.

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל הָיָה אוֹמֵר: כָּל שֶׁלֹּא אָמַר שְׁלֹשָׁה דְבָרִים אֱלוֹהֵינוּ בְּפִסְחָהּ, לֹא יֵצֵא יְדֵי חוּבָתוֹ,
 וְאֵלּוּ הֵן: **פִּסְחָהּ, מִצָּה, וּמְרוֹר.**

מֵרָאָה בִּיָּד עַל הַזְרוּעַ וַיִּזְהַר שֶׁלֹּא לְהִגְבִּיחַ אוֹתָהּ.

פִּסְחָהּ שֶׁהִיוּ אֲבוֹתֵינוּ אוֹכְלִים בְּזִמְנֵי הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם, עַל שׁוֹם מָה?
 עַל שׁוֹם שֶׁפִּסְחָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל בְּתֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם,
 שֶׁנֶּאֱמַר: וְאִמְרַתֶּם אֲבוֹתֵינוּ הוּא לֵיָּנוּ, אֲשֶׁר פָּסַח עָלֵינוּ בְּתֵי בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם בְּגִזְפוֹ אֶת מִצְרַיִם, וְאֶת בְּתֵינוּ הִצִּיל, וַיִּקְדֵּשׁ הָעָם
 וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ.

מראה את המצות למסבים ואומר:

מצה זו שאנו אוכלים, על שום מה?

על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא, וגאלם מיד, שנאמר: ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות, כי לא זומין, כי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה, וגם צדה לא עשו להם.

מראה את המרור למסבים ואומר:

מרור זה שאנו אוכלים, על שום מה?

על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים, שנאמר: וימררו את זויהם בעבדה קשה, בזמר ובבלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרה.

בכל דור דור חיב אדם להראות את עצמו פאלו הוא יצא ממצרים, שנאמר:

והגדת לבנך ביום ההוא לאמר, בעבור זה עשה יי לי בצאתי ממצרים.

שלא את אבותינו בלבד גאל הקדוש ברוך הוא, אלא אף אותנו גאל עמם, שנאמר: ואותנו הוציא משם, לבעץ הביא אתנו, לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותנו.

מכסה את המצות ומגביהים את הכוס עד הלוגיה.

לפיכך אנחנו חיבים להודות, להלל, לשבח, לפאר, לרומם, להדר ולקלס למי שעשה

לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו: הוציאנו מעבדות לחרות, ומשעבוד לגאולה ומיגון לשמחה, ומאבל ליום טוב, ומאפלה לאור גדול. ונאמר לפניו הלוגיה.

הלוגיה הללו עבדי יי, הללו את שם יי. יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם. ממזרח

שמש עד מבוא מהלל שם יי. רם על כל גוים יי, על השמים כבודו. מי פיי אלהינו המגביהי לשבת, המשפילי לראות בשמים ובארץ? מקימי מעפר דל, מאשפות ירים אביון, להושיבי עם נדיבים, עם נדיבי עמו. מושיבי עקרת הבית, אם הבנים שמחה. הלוגיה.

בצאת ישראל ממצרים, בית יעקב מעם לעז, היתה יהודה לקדשו, ישראל

ממשלותיו. הים ראה ונס, הירדן יסב לאחור. הרים רקדו כאילים, גבעות - כבני צאן. מה לך הים כי תנוס, הירדן - תסב לאחור, הרים - תרקדו כאילים, גבעות - כבני צאן. מלפני אדון חולי ארץ, מלפני אלוה יעקב. ההפכי הצור אגם מים, חלמיש - למעיני מים.

מגביהים את הכוס עד גאל ישראל.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים, והגיענו הלילה הזה לאכול בו מצה ומרור. כן יי אלהינו ואלהי אבותינו הגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום, שמחים בבנין עירך וששים בעבודתך. ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמם על קיר מזבחך לרצון, ונודה לך שיר חדש על גאלתנו ועל פדות נפשנו. ברוך אתה יי גאל ישראל.

שותיו את הכוס בהסתב שמאל.

רַחֲצָה

נוטלים את הידים ומברכים

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצננו על נטילת ידים.

מוציא, מצה

קח המצות בסדר שהניחן, הפרוסה בין שתי השלמות, ויאחז שלשתן בידו ויברך "המוציא" בכונה על העליונה ו"על אכילת מצה" בכונה על הפרוסה. אחר כך יבצע כזית מן העליונה השלמה וכזית שני מן הפרוסה ויטבלם במלח, ויאכל את שני הזיתים בהסבה

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם המוציא לחם מן הארץ.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצננו על אכילת מצה.

מרור

כל אחד מהמסבים לוקח כזית מרור ומטבלו בחרוסת, חוזר ומנער החרוסת, מברך ואוכל בלי הסבה.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצננו על אכילת מרור.

בורך

כל אחד מהמסבים לוקח כזית מן המצה השלישית עם כזית מרור וכורכם יחד, ואוכלם בהסבה ובלי ברכה. ולפני אכלו אומר:

מצה ומרור בלא ברכה זכר למקדש בימינו יחדש פהלל הזקן שהיה פורכן ואוכלן בבת אחת, לקיים מה שנאמר: על מצות ומררים יאכלהו.

שלחן עורך

אוכלים ושותים הסעדה הערוכה ונוהגים לאכל תחלה ביצים מבשלות. ו לא יאכל יותר מדי, ש לא תהיה עליו אכילת אפיקומן אכילה גסה.

צפון

אחר גמר הסעדה לוקח כל אחד מהמסבים כזית מהמצה שהיתה צפונה לאפיקומן ואוכל ממנה כזית בהסבה. וצריך לאכלה קדם חצות הלילה.

בְּרַךְ

מוזגין כוס שלישי ומברכין ברכת המזון.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת: בְּשׁוֹב יי אֵת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵיינוּ כְּחַלְמִים.

אִזּוּ יִמְלֵא שְׁחֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה.
אִזּוּ יֵאמְרוּ בְּגוֹיִם: הַגְּדִיל יי לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים.
הַגְּדִיל יי לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ, הֵיינוּ שְׂמֵחִים.
שׁוֹבָה יי אֵת שְׁבִיתֵנוּ פְּאִפְיָקִים בְּנִגְב.
הַזְרָעִים בְּדַמְעָה, בְּרִנָּה יִקְצְרוּ.
הַלֹּחַד יִלַּךְ וּבִכָּה נִשְׂא מִשָּׁךְ הַזָּרַע, בֵּא יִבֵּא בְרִנָּה נִשְׂא אֶלְמֵתֵינוּ.

שְׁלֹשָׁה שְׂאֵכְלוּ כְּאֶחָד חֲבִירוֹ לְזִמּוֹן וְהַמְזִמֵּן פּוֹתַח:
רְבוּתִי, נְבֻרָתִי

הַמְסֻבִּים עֹנִים:

יְהִי שֵׁם יי מְבָרַךְ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

הַמְזִמֵּן אוֹמֵר

בְּרִשׁוֹת מִרְנָן וּרְבִנָן וְרְבוּתִי, נְבֻרָתִי [אם יש עשרה מוסיפים: אֶלֶּהֵינוּ] שְׂאֵכְלָנוּ מִשְׁלוֹ.

הַמְסֻבִּים עֹנִים:

בְּרוּךְ [אֶלֶּהֵינוּ] שְׂאֵכְלָנוּ מִשְׁלוֹ וּבְטוֹבוֹ חֵיֵינוּ

הַמְזִמֵּן חוֹזֵר וְאוֹמֵר

בְּרוּךְ [אֶלֶּהֵינוּ] שְׂאֵכְלָנוּ מִשְׁלוֹ וּבְטוֹבוֹ חֵיֵינוּ

כָּלֵם אוֹמְרִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל הַזֶּן אוֹתָנוּ וְאֵת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְטוֹבוֹ בְּחֵן בְּחֶסֶד
בְּרוּחַ וּבְרַחֲמִים רַבִּים. נָתַן לָחֶם לְכָל-בָּשָׂר. כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדְךָ: וּבְטוֹבוֹ הַגְּדוֹל
תְּמִיד לֹא חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחֲסֹר לָנוּ מִזֶּמֶן תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הוּא אֵל זֶן וּמִפְרִנְס
לְכָל וּשְׁלַחְנוּ עֲרוּךְ לְכָל וְהִתְקִין מַחִיָּה וּמִזֶּזֶן לְכָל-בְּרִיּוֹתֵינוּ אֲשֶׁר בְּרַחֲמֵינוּ
וּבְרוּב חֶסֶדְךָ כְּאִמּוֹר. פּוֹתַח אֶת-יָדְךָ. וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רְצוֹן: בְּרוּךְ אַתָּה יי, הַזֶּן
אֶת הַכֹּל:

נוֹדָה לָךְ יי אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאַבּוֹתֵינוּ אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וּרְחֹבָה בְּרִית וְתוֹרָה
חַיִּים וּמִזֶּזֶן. עַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים. וְעַל בְּרִיתְךָ
שְׁחַתְמַתָּ בְּבִשְׂרָנוּ. וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמַדְתָּנוּ. וְעַל חֻקֵּי רְצוֹנְךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ. וְעַל חַיִּים
וּמִזֶּזֶן שְׂאֵתָה זֶן וּמִפְרִנְס אוֹתָנוּ:

וְעַל הַכֹּל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אֶת שְׁמֶךָ כְּאִמּוֹר וְאֶכְלֶתָ וּשְׁבַעְתָּ.
וּבְרַכְתָּ אֶת-יי אֱלֹהֵינוּ עַל-הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן-לָךְ: בְּרוּךְ אַתָּה יי, עַל הָאֶרֶץ
וְעַל הַמִּזֶּזֶן:

רַחֵם יי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ. וְעַל הַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ.
וְעַל הַיְכָלְךָ. וְעַל מַעוֹנְךָ. וְעַל דְּבִירְךָ. וְעַל הַבַּיִת הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ
עָלֵינוּ. אֲבִינוּ רַעְנוּ זִוְנָנוּ. פְּרִנְסָנוּ. כְּלָפְלָנוּ. הַרְוִיחְנוּ הַרוּחַ לָנוּ מִהֵרָה מִכָּל-צְרוּתֵינוּ.
וְנָא אֵל תִּצְרִיכֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ לִידֵי מַתְּנוֹת בָּשָׂר וָדָם. וְלֹא לִידֵי הַלּוֹאֲתָם. אֶלֶּא לִידֵי
הַמְּלָאָה וְהַרְחֹבָה. הַעֲשִׂירָה וְהַפְּתוּחָה. יְהִי רְצוֹן שְׁלֵא נִבּוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְלֹא
נִכְלָם לְעוֹלָם הַבָּא. וּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחַךָ תַּחְזִירֵנָה לְמִקּוּמָהּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

בְּשַׁבַּת מוֹסִיפִין:

רַצָּה וְהַחֲלִיצוּנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּמַצּוֹתֶיךָ וּבְמַצּוֹת יוֹם הַשַּׁבָּת הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה.
כִּי יוֹם זֶה גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא מִלְּפָנֶיךָ נִשְׁבּוֹת בּוֹ וְנִנּוּחַ בּוֹ וְנִתְעַנֵּג בּוֹ כְּמַצּוֹת חֻקֵּי רְצוֹנְךָ.

ואל תהי צרה ויגון ביום מנוחתנו. והראנו בנחמת ציון במהרה בימינו כי אתה הוא בעל הנחמות. והגם שאכלנו ושתינו חרבן ביתך הגדול והקדוש לא שכחנו, אל תשכחנו לנצח ואל תזנחנו לעד כי אל מלך גדול וקדוש אתה:

אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה וישמע ויפקד ויזכר וזכרוננו וזכרון אבותינו. זכרון ירושלים עירך. וזכרון משיח בן דוד עבדך. וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך לפליטה לטובה. לחן לחסד ולרחמים. לחיים טובים ולשלום. ביום חג המצות הזה, ביום טוב מקרא קדש הזה. לרחם בו עלינו ולהושיענו. זכרנו יי אלהינו בו לטובה. ופקדנו בו לברכה. והושיענו בו לחיים טובים. בדבר ישועה ורחמים. חוס וחנו וחמול ורחם עלינו. והושיענו כי אליך עינינו. כי אל מלך חנון ורחום אתה:

ותבנה ירושלים עירך במהרה בימינו: ברוך אתה יי, בונה ירושלים. (ואומר בלחש: אמן):

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, לעד האל אבינו מלכנו אדירנו. בוראנו. גואלנו. קדושונו. קדוש יעקב. רוענו רועה ישראל. המלך הטוב והמטיב לכל. שבכל-יום ויום הוא הטיב לנו. הוא מטיב לנו. הוא יטיב לנו. הוא גמלנו. הוא גומלנו. הוא יגמלנו לעד חן וחסד ורחמים ורינוח והצלה וכל-טוב:

הרחמן הוא ישתבח על פסא כבודו:
הרחמן הוא ישתבח בשמים ובארץ:
הרחמן הוא ישתבח בנו לדור דורים:
הרחמן הוא קרן לעמו ירים:
הרחמן הוא יתפאר בנו לנצח נצחים:
הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד ולא בבזוי בהתר ולא באסור בנחת ולא בצער:
הרחמן הוא יתן שלום בינינו:
הרחמן הוא ישלח ברכה רוחה והצלחה בכל-מעשה ידינו:
הרחמן הוא יצליח את דרכינו:
הרחמן הוא ישבור עול גלות מהרה מעל צוארנו:
הרחמן הוא יוליכנו מהרה קוממיות בארצנו:
הרחמן הוא ירפאנו רפואה שלמה רפואת הנפש ורפואת הגוף:
הרחמן הוא יפתח לנו את ידו הרחבה:
הרחמן הוא יברך כל אחד ואחד ממנו בשמו הגדול כמו שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב בכל מכל כל. פן יברך אותנו יחד ברכה שלמה. וכן יהי רצון ונאמר אמן:
הרחמן הוא ירוש עלינו ספת שלומו:

בשבת: הרחמן הוא ינחילנו עולם שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים.

הרחמן הוא ינחילנו ליום שכולו טוב

הרחמן הוא יגיענו למועדים אחרים הבאים לקראתנו לשלום:

הרחמן הוא יטע תורתו ואהבתו בלבנו ותהיה יראתו על פנינו לבלתי נחטא. והיו כל-מעשינו לשם שמים:

הרחמן הוא יחיינו ויזכנו ויקרבנו לימות המשיח ולבנין בית המקדש ולחיי העולם הבא. מגדול ישועות מלכו. ועשה-חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד-עולם: כפירים רשו ורעבו. ודרשי יי לא-יחסרו כל-טוב: נער הייתי גם-זקנתי ולא-ראיתי צדיק נעזב. וזרעו מבקש-לחם: כל-היום חונן ומלוה. וזרעו לברכה: מה שאכלנו יהיה לשבעה. ומה ששתינו יהיה לרפואה. ומה שהותרנו יהיה לברכה כדכתיב ויתן לפניהם ויאכלו ויותירו כדבר יי: ברוכים אתם ליי. עושה שמים וארץ: ברוך הגבר אשר יבטח ביי. והיה יי מבטחו: יי עז לעמו יתן. יי יברך את-עמו בשלום:

עושה שלום במרומי הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל-עמו ישראל ואמרו אמן:

יכווין לפטור בברכה גם את הכוס הרביעית.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן.

שותין בהסבת שמאל.

שפך חמתך אל הגוים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו.
כי אכל את יעקב ואת נוהו השמו.
שפך עליהם זעמך וחרון אפך ישיגם.
תרדף באף ותשמידם מתחת שמי יי.

הלל

לא לנו, יי, לא לנו, כי לשמך תן כבוד, על חסדך, על אמתך.
למה יאמרו הגוים: איפה נא אלהיהם? ואלהינו בשמים, כל אשר חפץ עשה.
עצביהם כסף וזהב מעשה ידי אדם.
פה להם ולא ידברו, עינים להם ולא יראו.
אזנים להם ולא ישמעו, אף להם ולא יריחון.
ידיהם ולא ימישון, רגליהם ולא יהלכו, לא יהגו בגרונם.
כמוהם יהיו עשיהם, כל אשר בטח בהם.
ישראל בטח ביהוה, עזרם ומגנם הוא.
בית אהרן בטחו ביהוה, עזרם ומגנם הוא.
יראי יהוה בטחו ביהוה, עזרם ומגנם הוא.

יי זכרנו יברך. יברך את בית ישראל,
יברך את בית אהרן,
יברך יראי יי, הקטנים עם הגדלים.
יסוף יי עליכם, עליכם ועל בניכם.
ברוכים אתם ליי, עשה שמים וארץ.
השמים שמים ליי והארץ נתן לבני אדם.
לא המתים יהללוה ולא כל ירדי דומה.
ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם. הללויה.

אהבתי כי ישמע יי את קולי, תחנוני.
כי הטה אזנו לי ובימי אקרא.
אפפוני חבלי מות ומצרי שאול מצאוני, צרה ויגון אמצא.
ובשם יי אקרא: אנא יי מלטה נפשי!
חנון יי וצדיק, ואלהינו מרחם.
שמר פתאים יי, דלתי ולי יהושיע.
שובי נפשי למנוחכי, כי יי גמל עליכי.
כי חלצת נפשי ממות, את עיני מן דמעה, את רגלי מדחי.
אתהלך לפני יי בארצות החיים.
האמנתי כי אדבר, אני עניתי מאד.
אני אמרתי בחפזי: כל האדם כזב.

מה אשיב ליי כל תגמולוהי עלי.
כוס ישועות אשא ובשם יי אקרא.
נדרי ליי אשלם נגדה נא לכל עמו.
יקר בעיני יי המותה לחסידיי.
אנא יי כי אני עבדך, אני עבדך בן אמתך, פתחת למוסרי.

לך אֶזְבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבָשֶׁם יי אֶקְרָא.
נִדְרֵי לַיי אֲשֶׁלֶם נְגִידָה נָא לְכָל עֲמוֹ.
בְּחִצְרוֹת בַּיִת יי, בְּתוֹכֵי יְרוּשָׁלַיִם. הַלְלוּהָ.

הַלְלוּ: אֵת יי כָּל גּוֹיִם, שֶׁבַחוּהוּ כָּל הָאֲמִיִּם.
כִּי גִבֹר עָלֵינוּ חֶסֶדוֹ, וְאֶמֶת יי לְעוֹלָם. הַלְלוּהָ.

הוֹדוּ לַיי כִּי טוֹב
יֵאמֹר נָא יִשְׂרָאֵל
יֵאמְרוּ נָא בֵּית אֱהָרֹן
יֵאמְרוּ נָא יִרְאֵי יי
כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ.
כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ.
כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ.
כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ.

מִן הַמִּצַּר קִרְאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה.
יי לִי, לֹא אִירָא - מַה יַעֲשֶׂה לִי אֲדָם?
יי לִי בַעֲזָרִי וְאֲנִי אֲרָאָה בְּשִׁנְאִי.
טוֹב לְחַסוֹת בַּיי מִבַּטָּח בְּאֲדָם.
טוֹב לְחַסוֹת בַּיי מִבַּטָּח בְּנִדְבִיבִים.
כָּל גּוֹיִם סָבְבוּנִי, בְּשֶׁם יי כִּי אֲמִילֶם.
סָבְבוּנִי גַם סָבְבוּנִי, בְּשֶׁם יי כִּי אֲמִילֶם.
סָבְבוּנִי כְּדַבְרֵיִם, דַּעֲכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים, בְּשֶׁם יי כִּי אֲמִילֶם.
דַּחַח דְּחִיתַנִּי לְנֹפֶל, וַיִּי עֲזָרְנִי.
עֲזֵי וְזָמַרְתָּ יְהוָה וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה.
קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאֱהָלֵי צְדִיקִים:
יְמִין יי עֲשֶׂה חֵיל, יְמִין יי רֹמְמָה, יְמִין יי עֲשֶׂה חֵיל.
לֹא אֲמוֹת כִּי אֲחִיָּה, וְאֶסְפֹּר מַעֲשֵׂי יְהוָה.
יִסֹר יִסְרֵנִי יְהוָה, וְלִמּוֹת לֹא נִתְּנִי.
פָּתַחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָקָה, אֲבֹא בָם, אֹדְדָה יְהוָה.
זֶה הַשַּׁעַר לַיי, צְדִיקִים יִבְאוּ בוֹ.
אֹדְדֵךְ כִּי עֲנִיתַנִּי וְתֵהִי לִי לִישׁוּעָה.
אֹדְדֵךְ כִּי עֲנִיתַנִּי וְתֵהִי לִי לִישׁוּעָה.
אָבֹן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.
אָבֹן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.
מֵאֵת יְהוָה הִיתָה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת בְּעֵינֵינוּ.
מֵאֵת יְהוָה הִיתָה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת בְּעֵינֵינוּ.
אֲנָא יי, הוֹשִׁיעָה נָא. אֲנָא יי, הוֹשִׁיעָה נָא.
אֲנָא יי, הַצְּלִיחָה נָא. אֲנָא יי, הַצְּלִיחָה נָא.
בָּרוּךְ הִבָּא בְּשֶׁם יי, בְּרַכְנוּכֶם מִבַּיִת יי.
בָּרוּךְ הִבָּא בְּשֶׁם יי, בְּרַכְנוּכֶם מִבַּיִת יי.
אֵל יי וַיָּאֵר לָנוּ. אֶסְרוּ חַג בְּעַבְתִּים עַד קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ.
אֵל יי וַיָּאֵר לָנוּ. אֶסְרוּ חַג בְּעַבְתִּים עַד קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ.
אֵלֵי אֲתָה וְאֹדְדֵךְ, אֱלֹהֵי - אֲרוּמָמֵךְ.
אֵלֵי אֲתָה וְאֹדְדֵךְ, אֱלֹהֵי - אֲרוּמָמֵךְ.
הוֹדוּ לַיי כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ.
הוֹדוּ לַיי כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ.

הודו ליי כי טוב	כי לעולם חסדו.
הודו לאלהי האלהים	כי לעולם חסדו.
הודו לאדני האדנים	כי לעולם חסדו.
לעשה נפלאות גדלות לבדו	כי לעולם חסדו.
לעשה השמים בתבונה	כי לעולם חסדו.
לרוקע הארץ על המים	כי לעולם חסדו.
לעשה אורים גדלים	כי לעולם חסדו.
את השמש לממשלת ביום	כי לעולם חסדו.
את הירח וכוכבים לממשלות בלילה	כי לעולם חסדו.
למכה מצרים בבכוריהם	כי לעולם חסדו.
ויוצא ישראל מתוכם	כי לעולם חסדו.
בגד חזקה ובזרוע נטויה	כי לעולם חסדו.
לגזר ים סוף לגזרים	כי לעולם חסדו.
והעביר ישראל בתוכו	כי לעולם חסדו.
ונער פרעה וחילו בים סוף	כי לעולם חסדו.
למוליד עמו במדבר	כי לעולם חסדו.
למכה מלכים גדלים	כי לעולם חסדו.
ויהרג מלכים אדירים	כי לעולם חסדו.
לסיחון מלך האמרי	כי לעולם חסדו.
ולעוג מלך הבשן	כי לעולם חסדו.
ונתן ארצם לנחלה	כי לעולם חסדו.
נחלה לישראל עבדו	כי לעולם חסדו.
שבשפלנו זכר לנו	כי לעולם חסדו.
ויפרקנו מצרינו	כי לעולם חסדו.
נתן לחם לכל בשר	כי לעולם חסדו.
הודו לאל השמים	כי לעולם חסדו.

נשמת כל חי תברך את שמך, יי אלהינו, ורוח כל בשר תפאר ותרום זכרך, מלכנו, תמיד. מן העולם ועד העולם אתה אל, ומבלעדך אין לנו מלך גואל ומושיע, פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה. אין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה.

אלהי הראשונים והאחרונים, אלוה כל בריות, אדון כל תולדות, המהלל בכל התשבחות, המנהג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים. ויי אלוהים אמת. לא ינום ולא ישן - המעורר ישנים והמקיץ נרדמים, מחיה מתים, ורופא חולים פוקח עורים וזקוף כפופים, המשיח אלמים והמפענח נעלמים ולך לבדך אנחנו מודים.

ואלו בינו מלא שיכה בים, ולשוננו רנה בהמון גליו, ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע, ועינינו מאירות בשמש וכירח, וידינו פרושות כנשרי שמים, ורגלנו קלות כאילות - אין אנחנו מספיקים להודות לך, יי אלהינו ואלהי אבותינו, ולברך, את שמך מלכנו, על אחת, מאלף, אלפי אלפים ורוב רבי רבבות פעמים. הטובות ניסים ונפלאות שעשית עמנו ו עם אבותינו. מלפנים, ממצרים גאלתנו, יי אלהינו, מבית עבדים פדיתנו, ברעב זנתנו ובשבע כלפתנו, מחרב הצלתנו מדבר מלטתנו, ומחלים רעים ונאמנים דליתנו. עד הנה עזרנו רחמיך ולא עזבונו חסדיך. על כן אברים שפלגת בנו ורוח ונשמה שנפחת באפינו ולשון אשר שמת בפינו - הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו וישוררו את שמך מלכנו תמיד. כי כל פה לך יודה, וכל לשון לך תשבח' וכל עין לך תצפה, וכל ברך לך תברע, וכל קומה לפניך תשתחוה, והלבבות ייראוך, והקרוב והכליות יזמרו לשמך, כדבר שנאמר: כל עצמתי תאמרנה: יי, מי כמוך מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגזלו.

שועת עניים אתה תשמע, צעקת הדל תקשיב ותושיע. וכתוב: רננו צדיקים ביהוה, לישרים נאווה תהלה.

בְּפִי יִשְׂרָאֵל תִּתְרוֹמֵם,
וּבְשִׁפְתַי צְדִיקִים תִּתְבָּרַךְ,
וּבְלִשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ,
וּבִקְרֹב קְדוּשִׁים תִּתְהַלֵּל.

בְּמִקְהֵלוֹת רַבּוֹת עִמָּךְ בַּיִת יִשְׂרָאֵל שָׁפַן חֻבַּת כָּל הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ, יי אֱלֹהֵינוּ
וְאַל הִי אֲבוֹתֵינוּ, לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבַּח, לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדָּר וּלְנַצַּח עַל כָּל דְּבָרֵי
שִׁירוֹת וְתִשְׁבַּחוֹת דָּוִד בֶּן יִשִׁי עַבְדְּךָ, מְשִׁיחְךָ וּבָכוֹ:

יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד מִלְפָּנֶיךָ, הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ, כִּי לָךְ נֶאֱמָה, יי
אֱלֹהֵינוּ וְאַל הִי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד, שִׁיר וְשִׁבְחָה, הַלֵּל וְזִמְרָה, עֲזֵר וּמְשַׁלָּה,
נְצַח, גְּדֻלָּה וְגִבּוּרָה, תְּהִלָּה וְתִפְאֵרֶת, קְדוּשָׁה וּמְלֻכוֹת, בְּרִכּוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ וּמְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אֵתָּה אֵל.

יְהַלְלוּךָ יי אֱלֹהֵינוּ כָּל מַעֲשֵׂיךָ, וְחֲסִידֶיךָ וְצְדִיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ,
וְעִמָּךְ בַּיִת יִשְׂרָאֵל כָּל־בְּרִנָּה יוֹדוּ וְיִבְרְכוּ, וְיִשְׁבְּחוּ וְיִפְאֲרוּ,
אֵת שֵׁם כְּבוֹדְךָ.
כִּי לָךְ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשַׁמֵּךְ נְעִים לְזִמְרָה, וּמְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אֵתָּה אֵל.
בְּרוּךְ אַתָּה יי מֶלֶךְ מְהוֹלֵל בְּתִשְׁבַּחוֹת.

וְשׁוֹתָה כּוֹס רְבִיעִית לְלֹא בְּרַכָּה בְּהַסִּיפֵת שְׁמֵאל

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, עַל הַגָּפֶן וְעַל פְּרֵי הַגָּפֶן, וְעַל תְּנוּבַת הַשָּׂדֶה וְעַל אֶרֶץ
חֻמָּדָה טוֹבָה וְרַחֲבָה שְׂרָצִית וְהַנְּחַלְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ לְאֲכֹל מִפְּרִיהָ וּלְשִׁבּוֹעַ מִטּוֹבָהּ. רַחֵם יי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְעַל הַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ. וְעַל
מִזְבְּחֶךָ. וְעַל הַיַּכְלֶךָ. וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקְּדוֹשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְהַעֲלֵנוּ לְתוֹכָהּ. וְשִׁמְחֵנוּ
בְּבִנְיָנָהּ וּבְיִבְרָכְךָ עָלֵיהָ בְּקְדוּשָׁה וּבִטְהָרָה.
בְּשַׁבַּת: וְרַצָּה וְהַחֲלִיצֵנוּ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה
וְשִׁמְחֵנוּ בְּיוֹם חַג הַמִּצּוֹת בְּיוֹם טוֹב מְקַרָּא קְדוֹשׁ הַזֶּה.
כִּי אַתָּה טוֹב וּמְטִיב לְכָל וְנוֹדָה לָךְ (יי אֱלֹהֵינוּ) עַל הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי הַגָּפֶן.
בְּרוּךְ אַתָּה יי עַל הַגָּפֶן וְעַל פְּרֵי הַגָּפֶן.

נְרַצָּה

לְשָׁנָה הַבָּאָה בִּירוּשָׁלַיִם.

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אוֹמְרִים:

לְשָׁנָה הַבָּאָה בִּירוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה.

חד גדיא, חד גדיא

דזבין אבא בתרי זוזי, חד גדיא, חד גדיא.

ואתא שונרא ואכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

ואתא כלבא ונשך לשונרא, דאכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

ואתא חוטרך והפה לכלבא, דנשך לשונרא, דאכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

ואתא נורא ושרף לחוטרך, דהפה לכלבא, דנשך לשונרא, דאכלה לגדיא, דזבין אבא
בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

ואתא מיא וכבה לנורא, דשרף לחוטרך, דהפה לכלבא, דנשך לשונרא, דאכלה לגדיא,
דזבין אבא בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

ואתא תורא ושתה למי, דכבה לנורא, דשרף לחוטרך, דהפה לכלבא, דנשך לשונרא,
דאכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

ואתא השוחט ושחט לתורא, דשתה למי, דכבה לנורא, דשרף לחוטרך, דהפה
לכלבא, דנשך לשונרא, דאכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

ואתא מלאך המות ושחט לשוחט, דשחט לתורא, דשתה למי, דכבה לנורא, דשרף
לחוטרך, דהפה לכלבא, דנשך לשונרא, דאכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

ואתא הקדוש ברוך הוא ושחט למלאך המות, דשחט לשוחט, דשחט לתורא, דשתה
למי, דכבה לנורא, דשרף לחוטרך, דהפה לכלבא, דנשך לשונרא, דאכלה
לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

אחד מי יודע?

אחד אני יודע: אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שנים מי יודע?

שנים אני יודע: שני לחות הברית.
אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שלושה מי יודע?

שלושה אני יודע: שלושה אבות,
שני לחות הברית,
אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

ארבע מי יודע?

ארבע אני יודע: ארבע אמהות,
שלושה אבות, שני לחות הברית,
אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

חמשה מי יודע?

חמשה אני יודע: חמשה חומשי תורה,
ארבע אמהות, שלושה אבות,
שני לחות הברית,
אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שָׁשָׁה מִי יוֹדֵעַ?

שָׁשָׁה אֲנִי יוֹדֵעַ: שָׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה,
חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, אַרְבַּע אֲמֵהוֹת,
שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת, שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית,
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ

שִׁבְעָה מִי יוֹדֵעַ?

שִׁבְעָה אֲנִי יוֹדֵעַ: שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא,
שָׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה,
אַרְבַּע אֲמֵהוֹת, שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת, שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית,
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ

שְׁמוֹנָה מִי יוֹדֵעַ?

שְׁמוֹנָה אֲנִי יוֹדֵעַ: שְׁמוֹנָה יָמֵי מִלָּה,
שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא, שָׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה,
חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, אַרְבַּע אֲמֵהוֹת,
שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת, שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית,
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ

תְּשַׁעָה מִי יוֹדֵעַ?

תְּשַׁעָה אֲנִי יוֹדֵעַ: תְּשַׁעָה יָרְחֵי לְדָה,
שְׁמוֹנָה יָמֵי מִלָּה, שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא,
שָׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה,
אַרְבַּע אֲמֵהוֹת, שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת, שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית,
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ

עֶשְׂרֵה מִי יוֹדֵעַ?

עֶשְׂרֵה אֲנִי יוֹדֵעַ: עֶשְׂרֵה דְבָרִיא,
תְּשַׁעָה יָרְחֵי לְדָה, שְׁמוֹנָה יָמֵי מִלָּה, שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא,
שָׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, אַרְבַּע אֲמֵהוֹת,
שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת, שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית,
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ

אֶחָד עֶשְׂרֵה מִי יוֹדֵעַ?

אֶחָד עֶשְׂרֵה אֲנִי יוֹדֵעַ: אֶחָד עֶשְׂרֵה כּוֹכְבֵיא, עֶשְׂרֵה דְבָרִיא,
תְּשַׁעָה יָרְחֵי לְדָה, שְׁמוֹנָה יָמֵי מִלָּה, שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא,
שָׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה,
אַרְבַּע אֲמֵהוֹת, שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת, שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית,
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ

שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה מִי יוֹדֵעַ?

שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה אֲנִי יוֹדֵעַ: שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה שַׁבְּטֵיא,
אֶחָד עֶשְׂרֵה כּוֹכְבֵיא, עֶשְׂרֵה דְבָרִיא, תְּשַׁעָה יָרְחֵי לְדָה,
שְׁמוֹנָה יָמֵי מִלָּה, שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא,
שָׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה,
אַרְבַּע אֲמֵהוֹת, שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת, שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית,
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ

שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵה מִי יוֹדֵעַ?

שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵה אֲנִי יוֹדֵעַ: שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵה מְדִיא.
שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה שַׁבְּטֵיא, אֶחָד עֶשְׂרֵה כּוֹכְבֵיא,
עֶשְׂרֵה דְבָרִיא, תְּשַׁעָה יָרְחֵי לְדָה,
שְׁמוֹנָה יָמֵי מִלָּה, שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא,
שָׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה,
אַרְבַּע אֲמֵהוֹת, שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת, שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית,
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ

כי לו נאה, כי לו נאה.

אדיר במלוכה, בחור פהלכה, גדודיו יאמרו לו:
לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יי הממלכה, כי לו נאה, כי לו נאה.

דגול במלוכה, הדור פהלכה, ותיקיו יאמרו לו:
לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יי הממלכה, כי לו נאה, כי לו נאה.

זכאי במלוכה,, חסין פהלכה טפסריו יאמרו לו:
לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יי הממלכה, כי לו נאה, כי לו נאה.

יחיד במלוכה,, כביר פהלכה למודיו יאמרו לו:
לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יי הממלכה, כי לו נאה, כי לו נאה.

מושל במלוכה,, נורא פהלכה סביביו יאמרו לו:
לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יי הממלכה, כי לו נאה, כי לו נאה.

עניו במלוכה, פודה פהלכה, צדיקיו יאמרו לו:
לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יי הממלכה, כי לו נאה, כי לו נאה.

קדוש במלוכה, רחום פהלכה שנאניו יאמרו לו:
לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יי הממלכה, כי לו נאה, כי לו נאה.

תקיף במלוכה,, תומך פהלכה תמימיו יאמרו לו:
לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יי הממלכה, כי לו נאה, כי לו נאה.

אדיר הוא יבנה ביתו בקרוב.

במהרה, במהרה, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

בחור הוא, גדול הוא, דגול הוא יבנה ביתו בקרוב.
במהרה, במהרה, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

הדור הוא, ותיק הוא, זכאי הוא יבנה ביתו בקרוב.
במהרה, במהרה, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

חסיד הוא, טהור הוא, יחיד הוא יבנה ביתו בקרוב.
במהרה, במהרה, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

כביר הוא, למוד הוא, מלך הוא יבנה ביתו בקרוב.
במהרה, במהרה, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

נורא הוא, סגיב הוא, עזוז הוא יבנה ביתו בקרוב.
במהרה, במהרה, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

פודה הוא, צדיק הוא, קדוש הוא יבנה ביתו בקרוב.
במהרה, במהרה, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

רחום הוא, שדי הוא, תקיף הוא יבנה ביתו בקרוב.
במהרה, במהרה, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

שיר השירים פרק א

א שִׁיר הַשִּׁירִים, אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה. ב יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ, כִּי
טוֹבִים דְּדִיךָ מִיָּיִן. ג לְרִיזוֹן שְׂמֵנֶיךָ טוֹבִים, שְׁמֹן תּוֹרֵךְ שְׂמֹה; עַל
כֵּן, עֲלָמוֹת אֶהְבֹּךָ. ד מִשְׁכְּנִי, אֲזוּרִיךָ נְרוּשָׁה; הִבִּיאֲנִי הַמֶּלֶךְ
וְזָדְרִיו, נְגִילָה וְנִשְׂמֹנֶה בְּךָ נִכְפְּרָה דְּדִיךָ מִיָּיִן, מִיִּשְׁרִים אֶהְבֹּךָ.
ה שְׂזוּזָרָה אָנִי וְנָאוֹה, בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם; כָּאֶהְלִי קָדָר, כִּירִיעוֹת
שְׁלֹמָה. ו אֵל תֵּרְאוּנִי שְׂאֲנִי שְׂזוּרוֹרֶת, שְׁשׂוּפֶתַי הַשְּׂמִשׁ; בְּנִי
אֲמִי נִזְוָרוּ בִּי, שְׂמֵנִי נִטְרָה אֶת הַכְּרָמִים כְּרָמֵי שְׁלִי, לֹא נִטְרָתִי.
ז הַגִּידָה לִּי, שְׂאֶהְבֶּה נְפֹשִׁי, אִיכָה תִרְעָה, אִיכָה תִרְבִּיץ
בַּשְּׂהָרִים; שְׁלֹמָה אֶהְיָה כְּעֵטִיהַ, עַל עֲדָרֵי זֹבְרִיךָ.
ח אִם לֹא תִדְעֵי לָךְ, הִנֵּפֶה בְּנֵשִׁים; צְאִי לָךְ בְּעֶקְבֵי הַצֹּאן, וְרַעֲי
אֶת גְּדִיתֶיךָ, עַל, מִשְׁפְּנוֹת הָרָעִים.
ט לְסִסְתֵי בְּרַכְבֵּי פָרְעָה, דְּמִיתֶיךָ רַעֲיָתִי. י נָאוֹו לְזוּמֶיךָ בַּתְּרִים,
צְוֹאֲרֶךָ בְּזוּרוֹיִם. יא תוֹרִי זָהָב נַעֲשֶׂה לָךְ, עִם נְקֻדוֹת הַכֶּסֶף.
יב עַד שְׂהַמְלֶךְ, בְּמִסְבוֹ, נִרְדִּי, נִתֵּן רִיזוֹו. יג צְרוּר הַמֵּר דוּדִי לִי,
בֵּין שְׂדֵי יָלִין. יד אֲשַׁכַּל הַכֶּפֶר דוּדִי לִי, בְּכָרְמֵי עֵין גְּדִי.
טו הִנֵּף יָפֶה רַעֲיָתִי, הִנֵּף יָפֶה עֵינֶיךָ יוֹנִים. טז הִנֵּף יָפֶה דוּדִי אֶף
נְעִים, אֶף עֲרִשְׁנוֹ רַעֲנָנָה. יז קְרוֹת בְּתֵינוּ אֲרָזִים, רַהֲיִטְנוּ
בְּרוֹתִים.

פרק ב

א אָנִי זֹבְצֶלֶת הַשָּׁרוֹן, שׁוֹשֶׁנֶת הָעֲמָקִים. ב כְּשׁוֹשֶׁנֶה בֵּין הַזּוּזוּיִם,
כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת. ג כְּתַפּוּז בְּעֵצֵי הַיַּעַר, כֵּן דוּדִי בֵּין הַבָּנִים;
בְּצֹלוֹ זֹמְדָתִי וַיִּשְׁבַּתִּי, וּפְרִיּוֹ מְתוֹק לְזוּכִי. ד הִבִּיאֲנִי אֵל בֵּית
הַיָּיִן, וְדָגְלוֹ עָלַי אֶהְבֶּה. ה סִמְכוּנִי, בְּאִשִּׁישׁוֹת רְפֹדוּנִי, בְּתַפּוּזוּיִם:
כִּי זֹולֶת אֶהְבֶּה, אָנִי. ו שְׂמֵאֵלוֹ תַזוּת לְרֹאשִׁי, וַיִּמְיֵנוּ תַזוּבְקֵנִי. ז
הַשְּׂבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם, בְּצַבָּאוֹת, אוֹ, בְּאִילוֹת הַשָּׂדֶה:
אִם תַּעֲרִירוּ וְאִם תַּעֲזוּרוּ אֶת הָאֶהְבֶּה, עַד שְׁתִּזְוֹפֵץ.

ח קוֹל דוּדִי, הִנֵּה זֶה בָּא; מְדַלֵּג, עַל הָהָרִים מִקְפֹּץ, עַל
הַגְּבָעוֹת. ט דוֹמָה דוּדִי לְעֵבִי, אוֹ לְעַפְרָה הָאֵילִים; הִנֵּה זֶה

עומד, אזור כְּתֻלָנוּ מִשְׁגִּיזוּ מִן הַזֹּלְזוֹת, מִצִּיץ מִן הַזֹּרְכִים. י
 עָנָה דוּדִי, וְאָמַר לִי: קוּבִי לָךְ רַעֲיָתִי יִפְתִּי, וּלְכִי לָךְ. יא כִּי הִנֵּה
 הִסְתָּנוּ, עָבְרָה; הַגֵּשֶׁם, זֹכֵף הֶלֶךְ לוֹ. יב הַנְּצָנִים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ, עֵת
 הַזְּמִיר הַגֵּיעַ; וְקוֹל הַתּוֹר, נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ. יג הַתְּאֵנָה זֹנְטָה פְּגִיָּה,
 וְהַגְּפָנִים סְמִדָר גָּתָנוּ רִיזוּ; קוּבִי לְכִי (לָךְ) רַעֲיָתִי יִפְתִּי, וּלְכִי לָךְ.
 יד יוֹנְתִי בְּזוּגֵי הַסֵּלַע, בְּסִתֵּר הַמְּדַרְגָּה, הַרְאִיעֵי אֶת מִרְאֵיךְ,
 הַשְּׂבִיעֵנִי אֶת קוֹלְךָ: כִּי קוֹלְךָ עָרַב, וּמִרְאֵיךְ נְאוּהָ. טו אֲזוּזוּ לָנוּ,
 שְׁעָלִים שְׁעָלִים קְטָנִים, מִזֹּבְבָלִים פְּרָמִים; וּכְרַמִּינוּ, סְמִדָר.
 טז דוּדִי לִי וְאֲנִי לוֹ, הַרְעָה בְּשׁוֹשְׁנִים. יז עַד שִׁפְפוּז הַיּוֹם, וְנָסוּ
 הַצִּלְלִים: סֵב דְּמִה לָךְ דוּדִי לְצַבִּי, אוּ לְעַפְר הָאֵלִים עַל הָרִי
 בְּתֵר.

פרק ג

א עַל מִשְׁכְּבִי, בְּלִילוֹת, בְּקִשְׁתִּי, אֶת שְׂאֵהְבָה נְפִשִׁי; בְּקִשְׁתִּי,
 וְלֹא מִצְאָתִיו. ב אֶקוּמָה נָא וְאֶסוּבְּבָה בְּעִיר, בְּשׁוֹקִים וּבְרוּזוֹבוֹת
 אֲבַקֶּשֶׁה, אֶת שְׂאֵהְבָה נְפִשִׁי; בְּקִשְׁתִּי, וְלֹא מִצְאָתִיו. ג מִצְאֹנִי,
 הַשְּׂמֵרִים, הַסְּבָבִים, בְּעִיר: אֶת שְׂאֵהְבָה נְפִשִׁי, רְאִיתֶם. ד
 כְּמַעֲטָה, שְׁעַבְרָתִי מִהֶם, עַד שִׁמְצָאתִי, אֶת שְׂאֵהְבָה נְפִשִׁי;
 אֲזוּזָתִי, וְלֹא אֶרְפָּנוּ עַד שֶׁהִבִּיאתִיו אֶל בֵּית אֲמִי, וְאֶל זֹדֵר
 הַזֹּרְתִי. ה הַשְּׂבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם, בְּצַבָּאוֹת, אוּ, בְּאֵילוֹת
 הַשָּׂדֵה: אִם תַּעֲרִו וְאִם תַּעֲזְרוּ אֶת הָאֵהְבָה, עַד שֶׁתִּזְפֹּץ.

ו מִי זֹאת, עָלָה מִן הַמְּדַבֵּר, כְּתִימְרוֹת, עֲשֵׂן: מְקַטְרֵת מוֹר
 וּלְבוֹנָה, מִכָּל אֲבָקַת רוּכָל. ז הִנֵּה, מִטָּתוֹ שְׁלֹשְׁלֹמָה שֵׁשִׁים
 גְּבָרִים, סָבִיב לָהּ: מַגְבָּרִי, יִשְׂרָאֵל. ח כָּלֵם אֲזוּזֵי זֹרֵב, מְלַמְדֵי
 מְלֻזְמוּהָ; אִישׁ זֹרְבוֹ עַל יָרְכוֹ, מִפְּזוּד בְּלִילוֹת. ט אֶפְרַיִן, עָשָׂה
 לוֹ הַמְּלָךְ שְׁלֹמָה מַעֲצֵי, הַלְּבָנוֹן. י עַמּוּדָיו, עָשָׂה כֶּסֶף, רְפִידָתוֹ
 זָהָב, מְרַכְּבוֹ אֶרְזָמָן; תּוֹכוֹ רְצוּף אֵהְבָה, מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַם. יא
 צְאֵנָה וְרְאִיעֵה בְּנוֹת צִיּוֹן, בְּמִלְכָה שְׁלֹמָה בְּעֵטְרָה, שְׁעֵטְרָה לוֹ
 אֲמוֹ בָּיּוֹם זֹתְנָתוֹ, וּבָיּוֹם, שְׂמֻזַּת לָבוֹ.

פרק ד

א הִנֵּה יָפֶה רַעֲיָתִי, הִנֵּה יָפֶה עֵינֶיהָ יוֹנִים, מִבְּעַד לְצַמְתָּהּ; שִׁעְרָהּ כְּעֵדֶר הָעֹזִים, שֶׁגָּלְעוּ מִהָרָה גְּלָעָד. ב שִׁנֶּיהָ כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת, שֶׁעָלוּ מִן הַרוֹזָצָה: שִׁכְלָם, מִתְּאִימוֹת, וְשִׁכְלָהּ, אִין בָּהֶם. ג כּוֹזוֹט הַשְּׁנֵי שִׁפְתוֹתֶיהָ, וּבִדְבָרָהּ זָאוּהָ; כְּפִלּוֹ הַרְמוֹן רִקְתָּהּ, מִבְּעַד לְצַמְתָּהּ. ד כְּמִגְדֵּל דָּוִד צְוֹאֲרָהּ, בְּנֹי לְתַלְפִּיּוֹת; אֶלֶף הַמַּגֵּן תִּלְוִי עָלָיו, כֹּל שִׁלְטֵי הַגְּבָרִים. ה שְׁנֵי שְׁדֵיָהּ כְּשְׁנֵי עֶפְרַיִם, תְּאוּמֵי צְבִיָּה, הָרוּעִים, בְּשׁוֹשְׁצִים. ו עַד שִׁפְפוּז הַיּוֹם, וְנָסוּ הַעֲלָלִים אֶלָּה לִּי אֵל הַר הַמּוֹר, וְאֵל גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה. ז כִּלָּה יָפֶה רַעֲיָתִי, וּבֹמֹם אִין בָּרָה. ח אֲתִי מִלְּבָנוֹן כִּלָּה, אֲתִי מִלְּבָנוֹן תְּבוֹאִי; תִּשְׁוֹרֵי מִרְאֵשׁ אֲמִנָּה, מִרְאֵשׁ שְׁנִיר וְזֶרְבוֹן, מִבְּעֵצוֹת אֲרִיּוֹת, מִהַרְרֵי גְּמָרִים. ט לִבְבַתְּנִי, אֲזוֹתִי כִלָּה; לִבְבַתְּנִי בְּאֲזוּד (בְּאֲזוֹת) מֵעֵינֶיהָ, בְּאֲזוּד עֲזָק מִצְוֹרֶנֶה. י מִהָ יָפוּ דְדִיָּהּ, אֲזוֹתִי כִלָּה; מִהָ טָבוּ דְדִיָּהּ מִיַּיִן, וְרִיזוֹ שְׁמִנָּהּ מִכָּל בְּשָׂמִים. יא נָפֶת תִּטְפֹּנָה שִׁפְתוֹתֶיהָ, כִּלָּה; דְּבִשׁ וְזֹלָב תַּנּוֹת לְשׁוֹנָהּ, וְרִיזוֹ שִׁלְמַתָּהּ כְּרִיזוֹ לְבָנוֹן. יב עַן זָעוּל, אֲזוֹתִי כִלָּה; גַּל זָעוּל, מַעַן זֹתָתוֹם. יג שְׁלֹזְנָהּ כְּרִדִּס רְמוֹנִים, עִם פְּרֵי מְגָדִים: כְּפָרִים, עִם גְּרָדִים. יד גְּרָד וְכֶרֶם, קָנָה וְקָנְמוֹן, עִם, כָּל עֵצֵי לְבוֹנָה; מֹר, וְאַהֲלוֹת, עִם, כָּל רְאֵשֵׁי בְּשָׂמִים. טו מַעַן גְּנִים, בְּאֵר מַיִם זֹרִים; וְנֹלִים, מִן לְבָנוֹן. טז עוֹרֵי צִפּוֹן וּבּוֹאֵי תִימָן, הַפִּיּוּזֵי גְנֵי יִזְלוּ בְּשָׂמִיו; יבֵּא דוֹדֵי לְגִנּוֹ, וַיֹּאכֵל פְּרֵי מְגָדֵיו.

פרק ה

א בָּאתִי לְגִנִּי, אֲזוֹתִי כִלָּה אֲרִיּוֹתֵי מוֹרֵי עִם בְּשָׂמִי, אֶכְלָתִי יַעֲרֵי עִם דְּבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יֵינֵי עִם זֹלָבִי; אֶכְלוּ רַעִים, שְׁתוּ וְשִׁכְרוּ דוֹדִים. ב אֲנִי יִשְׁנָה, וְלִבִּי עָר; קוֹל דוֹדֵי דוֹפֵק, פְּתוּזִי לִי אֲזוֹתִי רַעֲיָתִי יוֹנָתִי תִמְתִּי שְׂרֵאֲשֵׁי נְמֹלָא טָל, קוֹצוֹתֵי רְסִיסֵי לִילָה. ג פִּשְׁטָתִי, אֶת כְּתֻנְתִּי אֵיכָכָה, אֶלְבָּשְׁנָהּ; רוֹזָצָתִי אֶת רִגְלֵי, אֵיכָכָה אֶטְנֶפֶם. ד דוֹדֵי, שְׁלֹזוּ יָדוּ מִן הַזֹּר, וּמַעֲלִי, הָמוּ עָלָיו. ה קָמְתִי אֲנִי, לְפָתוֹן לְדוֹדֵי; וְיָדֵי זָטְפוּ מוֹר, וְאַצְבָּעֵתִי מוֹר עֵבֶר, עַל, כְּפוֹת הַמַּנְעוּל. ו פְּתוּזוֹתֵי אֲנִי לְדוֹדֵי, וְדוֹדֵי זֹמַק עֵבֶר;

נִפְשֵׁי, יִצְאָה בְּדַבְרוֹ בִּקְשָׁתֵיהֶו וְלֹא מִצְּאֵתֵיהֶו, קָרָאתִיו וְלֹא
 עָנָנִי. ז מִצְּאֵנִי הַשְּׂמֵרִים הַסַּבְבִּים בְּעִיר, הַכּוֹנֵי פְּצָעוֹנָי; זְשֹׁאוּ
 אֶת רִדְיָי מֵעָלַי, שְׁמֵרֵי הַזּוֹמוֹת. ח הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם, בְּזוֹת
 יְרוּשָׁלַם: אִם תִּמְצְאוּ, אֶת דּוּדֵי מַה תִּצְמִדוּ לוֹ, שְׁזוּלַת אֶהְבֶּה
 אֹנִי. ט מַה דּוּדָךְ מִדּוּד, הַיִּפְּהַ בְּנָשִׁים: מַה דּוּדָךְ מִדּוּד, שְׂכָכָה
 הַשְּׁבַעְתָּנִי. י דּוּדֵי צֹו וְאָדוּם, הַגּוֹל מִרְבֵּבָה. יא רֹאשׁוֹ, פָּתַם פּוֹז;
 קִצְוֹתָיו, תִּלְתְּלִים, שְׁזוּרוֹת, פְּעוֹרָב. יב עֵינָיו, כְּיוֹזִים עַל אִפְיָקִי
 מֵיָם; רִוּצוֹת, בְּזוֹלָב יִשְׁבוֹת, עַל מִלְּאֵת. יג לְזוּוֹ פְּעֵרוֹצַת
 הַבָּשָׂם, מִגְדָּלוֹת מִרְקוֹזִים; שְׁפֹתוֹתָיו, שׁוֹשְׁעִים זְטָפוֹת, מוֹר
 עֵבֶר. יד יָדָיו גְּלִילֵי זָהָב, מִמְּלָאִים בְּתַרְשִׁישׁ; מַעֲיוֹ עֲשֵׂת עֵן,
 מֵעֲלֹפֹת סַפִּירִים. טו שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי יִשׁ, מִיִּסְדִּים עַל אֲדָנִי פּוֹז;
 מִרְאֵהוֹ, פִּלְבָּנוֹן בְּזוֹר, פְּאָרְזִים. טז זֹכּוֹ, מִמְּתָקִים, וְכָלוֹ,
 מוֹזְמוּרִים; זֶה דּוּדֵי וְזֶה רְעִי, בְּזוֹת יְרוּשָׁלַם.

פרק ו

א אָנֹה הִלַּךְ דּוּדָךְ, הַיִּפְּהַ בְּנָשִׁים; אָנֹה פָּנָה דּוּדָךְ, וַיִּבְקֶשְׁנוּ
 עִמָּךְ. ב דּוּדֵי יָרֵד לָנֶזֶו, לְעֲרָצוֹת הַבָּשָׂם לְרַעוֹת, בְּנָנִים, וְלִלְקֵטָ,
 שׁוֹשְׁעִים. ג אָנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי, הָרַעָה בְּשׁוֹשְׁעִים. ד יָפָה אֶת
 רַעֲיָתִי פְתַרְצָה, נְאוֹה פִּירוּשָׁלַם; אִימָה, כְּנִדְגָלוֹת. ה הַסִּבִּי עֵינֶיךָ
 מִנְּגָדִי, שֶׁהֵם הִרְהִיבָנִי; שְׁעָרָךְ כְּעָדֵר הָעוֹיִם, שְׂעָלְשׁוֹ מִן
 הַגְּלָעַד. ו שְׂנִיךָ כְּעָדֵר הָרְזוּלִים, שְׁעָלוּ מִן הָרְזוּצָה: שְׂכָכָם,
 מִתְּאִימוֹת, וְשִׁכְלָה, אִין בָּהֶם. ז כְּפָלוֹ הָרְמוֹן רִקְתָּךְ, מִבְּעַד
 לְצִמְתָּךְ. ח שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת, וְשִׁבְמִים פִּילְזָשִׁים; וְעֲלָמוֹת, אִין
 מִסְפָּר. ט אֲזוֹת הִיא, יוֹנְתִי תַמְתִּי אֲזוֹת הִיא לְאִמָּה, בָּרָה הִיא
 לְיוֹלְדָתָהּ; רְאוּהָ בְּזוֹת וַיִּאֲשְׁרוּהָ, מְלָכוֹת וּפִילְזָשִׁים וַיִּהְלָלוּהָ.
 י מִי זֹאת הַנְּשִׁקָּפָה, כְּמוֹ שְׁזוֹר: יָפָה כְּלָבָנָה, בָּרָה כְּזוּמָה אִימָה,
 כְּנִדְגָלוֹת. יא אֶל גָּזַת אֲגוֹז יְרִדְתִּי, לְרֹאוֹת בְּאִבֵּי הַנְּזוּל; לְרֹאוֹת
 הַפְּרוּזָה הַגְּפָן, הַנְּצוֹ הָרְמוֹנִים. יב לֹא יָדַעְתִּי נִפְשֵׁי שְׂמוֹתָנִי,
 מִרְכָּבוֹת עֲמִי נְדִיב.

פרק ז

א שובבי שובבי השוכלמית, שובבי שובבי ונזוזת בך; מה תנזוזו, בשוכלמית, כמזוזלת, המזוזנים. ב מה יפו פעמיק בנעלים, בת גדיב; זמוקי ירכיך כמו זללים, מעשה ידי אמן. ג שררר אמן הסהר, אל יזסר המזג; בטגך ערמת זזטים, סוגה בשושנים. ד עני שדיך כשני עפרים, תאמי צביה. ה צוארה, כמגדל השן; עינה ברכות בושבון, על שער בת רבים אפה כמגדל הלכזון, צופה פני דמשק. ו ראשך עליך ככרמל, ודלת ראשך כארנמן; מלך, אסור ברהטים. ז מה יפית, ומה נעמת אהבה, בתענונים. ח זאת קומתך דמתה לתמר, ושדיך לאשכלות. ט אמרתי אעלה בתמר, אזוזת בסנסניו; ויהיו נא שדיך כאשכלות הגפן, וריון אפה כתפוזים. י וזכר, כמין הטוב הולך לדודי למישרים; דובב, שפתי ישנים. יא אני לדודי, ועלי תשוקתו. יב לכה דודי נצא השדה, נלינה בכפרים. יג נשכימה, לכרמים נראה אם פרזתה הגפן פתו הסמדר, הגעו הרמונים; שם אתן את דדי, לך. יד הדודאים נתנו ריון, ועל פתונו כל מגדים וודשים, גם ישנים; דודי, צפנתי לך.

פרק ח

א מי יתנה פאזו לי, יונק שדי אמי; אמצאה בזוץ אשקה, גם לא יבוז לי. ב אנהגה, אביאה אל בית אמי תלמדני; אשקה במין הרקוז, מעסיס רמני. ג שבמאלו תנות ראשי, וימינו תזכרני. ד השבעתי אתכם, בגנות ירושלים; מה תעירו ומה תעררו את האהבה, עד שתזופק. ה מי זאת, עלה בן המדבר, מתרפקת, על דודה; תנות התפוז, עוררתיה שמה זבלתה אפה, שמה זבלה ילדתה. ו שימני כזותם על לבך, כזותם על זרועה כי ענה כמות אהבה, קשה כשאויל קנאה: רשפיה רשפי, אש שלהבתיה. ז מים רבים, לא יוכלו לכבות את האהבה, ונחרות, לא ישטפוה; אם יתן איש את כל הון ביתו,

בְּאַהֲבָה בּוֹז, יְבוֹזוּ לוֹ. ה אֲזוּזוֹת לָנוּ קִטְנָה, וְשִׁדְדִים אֵין לָהּ; מַה
נַעֲשֶׂה לְאַזְתָּנוּ, בַּיּוֹם שִׁי־בֵר בָּהּ. ט אִם זּוּמָה הִיא, נִבְנֶה עָלֶיהָ
טִירַת פֶּסֶף; וְאִם דִּלְתָּ הִיא, נַצֹּר עָלֶיהָ לוּזוּ אָרוּ. י אֲנִי זּוּמָה,
וְשִׁדְדִי כַּמִּגְדָּלוֹת; אִזּוּ הִיִּיתִי בְּעֵינֶיךָ, כַּמוֹצֵאת שְׁלוֹם.

יא כָּרָם הָיָה לְשִׁלְמוֹהַ בְּבַעַל הַמּוֹן, נָתַן אֶת הַכָּרָם לְנֹטְרִים:
אִישׁ יָבֵא בְּפָרְיוֹ, אֶלֶף כֶּסֶף. יב כָּרְבִי שְׁלִי, לְפָנָי; הָאֶלֶף לְךָ
שִׁלְמוֹהַ, וּמֵאתִים לְנֹטְרִים אֶת פָּרְיוֹ. יג הַיּוֹשֶׁבֶת בְּנָגְוִים, זּוֹבְרִים
מִקְשִׁיבִים לְקוֹלָהּ הַשְּׂמִיעֵנִי. יד בְּרוּז דּוֹדִי, וּדְמוֹהַ לְךָ לְצַבִּי אוֹ
לְעֹפֶר הָאֵילִים עַל, הָרִי בְּשָׂמִים.

עריכה: יעקב ניאזוף
ניסן תשס"ה

אתר חג שמח -

http://wind.prohosting.com/yakovn/pe_main.htm

